

Sygn. akt: I C 1269/17 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 grudnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Szczytnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Sylwia Staniszevska
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Dorota Cichorz-Dąbrowska

po rozpoznaniu w dniu 28 grudnia 2017 r. w Szczytnie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) 1 Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjny w G.

przeciwko R. A.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 1269/17 upr.

UZASADNIENIE

Powód E. 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny w G. wniósł o zasądzenie od pozwanego R. A. kwoty 4.487,16 złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 6 lipca 2017 roku do dnia zapłaty oraz orzeczenie o kosztach procesu.

W uzasadnieniu wskazano, że pozwany zawarł w dniach 28 maja 2014 roku, 29 września 2014 roku oraz 10 stycznia 2015 roku z (...) S.A. trzy umowy pożyczki o nr odpowiednio (...), (...) oraz (...), z warunków których się nie wywiązał. Wierzyciel pierwotny wypowiedział umowy pismami z dnia 22 lipca 2016 roku. W dniu 6 grudnia 2016 roku (...), działając jako następca prawny, dokonał przelewu wierzytelności przysługującej mu od strony pozwanej na rzecz powoda.

Pozwany R. A. zawiadomiony o terminie rozprawy nie stawił się na termin rozprawy, nie usprawiedliwił swoje nieobecności, nie złożył odpowiedzi na pozew i nie zajął żadnego stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 28 maja 2014 roku pozwany R. A. zawarł z (...) S.A. umowę pożyczki o nr (...). Zgodnie z umową otrzymał on pożyczkę w kwocie 1.500 złotych. Pożyczka miała być spłacana w 60 ratach tygodniowych w kwocie po 49,09 złotych, wysokość ostatniej raty wynosiła zaś 48,99 złotych.

W dniu 29 września 2014 roku pozwany R. A. zawarł z (...) S.A. umowę pożyczki o nr (...). Zgodnie z umową otrzymał on pożyczkę w kwocie 1.000 złotych. Pożyczka miała być spłacana w 60 ratach tygodniowych w kwocie po 32,73 złotych, wysokość ostatniej raty wynosiła zaś 32,46 złotych.

W dniu 10 stycznia 2015 roku pozwany R. A. zawarł z (...) S.A. umowę pożyczki o nr (...). Zgodnie z umową otrzymał on pożyczkę w kwocie 1.500 złotych. Pożyczka miała być spłacana w 60 ratach tygodniowych w kwocie po 49,28 złotych, wysokość ostatniej raty wynosiła zaś 48,06 złotych.

W dniu 6 grudnia 2016 roku (...) z siedzibą w L. zawarł z powodem E. 1 Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym Niestandaryzowanym Funduszem Sekurytyzacyjnym z siedzibą w G. umowę cesji wierzytelności określonych w załączniku 1 (Lista Wierzytelności) przedstawionym wg stanu na dzień 4 listopada 2016 roku.

Załącznik nr 8 do w/w umowy stanowiło oświadczenie (...) o tym, że wszelkie prawa i obowiązki związane z wierzytelnościami będącymi przedmiotem umowy sprzedaży wierzytelności podlegały wcześniejszej cesji przez pierwotnego wierzyciela na rzecz cedenta na podstawie umowy ramowej zawartej przez pierwotnego pożyczkodawcę z cedentem w dniu 18 lipca 2003 roku.

(dowód: umowa pożyczki k. 19-20, 21-22, 23-24, umowa sprzedaży wierzytelności k. 31-54, oświadczenie k. 54)

W dniu 19 stycznia 2017 roku powód wystosował do pozwanego wezwanie do zapłaty kwoty 4.384,84 zł w terminie do dnia 26 stycznia 2017 roku. Z kolei w dniu 16 marca 2017 roku powód sporządził pismo zatytułowane „Zawiadomienie o wszczęciu działań windykacyjnych” adresowane do pozwanego.

(dowód: pismo z dn. 16.03.2017r. k. 63-64, wezwanie do zapłaty k. 65-66)

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd w sprawie niniejszej wydał wyrok zaoczny, albowiem pozwany R. A. zawiadomiony o terminie rozprawy nie stawiał się na termin rozprawy i nie wypowiedział się co do żądań pozwu. W myśl przepisu art. 339 § 2 k.p.c. wydając wyrok zaoczny sąd przyjmuje za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Wydanie wyroku zaocznego nie zwalania więc sądu od badania roszczenia pod kątem jego zgodności z prawem. Sąd Najwyższy w stanowisku wyrażonym w wyroku z dnia 31 marca 1999 roku (I CKU 176/97, LEX nr 37430), podkreślił, że domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda przewidziane w art. 339 § 2 k.p.c. dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Obowiązkiem sądu rozpoznającego sprawę w warunkach zaoczności jest zawsze rozważenie, czy w świetle przepisów prawa materialnego twierdzenia strony powodowej uzasadniają uwzględnienie żądania.

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dokumenty przedłożone przez stronę powodową. W świetle przedstawionych przez powoda dowodów jego twierdzenia o okolicznościach przytoczonych w pozwie budzą wątpliwości.

Umowa przelewu regulowana treścią art. 509 k.c. jest umową na podstawie której dotychczasowy wierzyciel (cedent) przenosi wierzytelność ze swojego majątku do majątku osoby trzeciej (cesjonariusza). Przedmiotem przelewu może być co do zasady wierzytelność istniejąca, którą cedent może swobodnie rozporządzać. Wierzytelność, która ma stanowić przedmiot rozporządzenia, powinna być w dostateczny sposób oznaczona (zindywidualizowana). Dotyczy to zatem oznaczenia stron tego stosunku, świadczenia, oraz przedmiotu świadczenia. Strony stosunku, świadczenie oraz przedmiot świadczenia muszą być oznaczone bądź przynajmniej możliwe do oznaczenia w momencie zawierania umowy przenoszącej wierzytelność. Jeżeli wierzytelność nie istnieje w dniu zawarcia umowy przelewu, to zobowiązanie do dokonania przelewu nie powstaje. Umowa taka jest wówczas umową o świadczenie niemożliwe.

Umowa o świadczenie niemożliwe jest natomiast umową nieważną. (art.387 § 1 k.c.) (por. Wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 25.03.2014 r. IACa 885/13)

Z twierdzeń powoda zawartych w uzasadnieniu pozwu wynikało, że na podstawie umowy z dnia 6 grudnia 2016 roku powód nabył od (...) wierzytelności w stosunku do pozwanego wynikające z umów pożyczek z dnia 28 maja 2014 roku, 29 września 2014 roku oraz 10 stycznia 2015 roku, które pozwany zawarł z (...) S.A. jako wierzycielem pierwotnym.

W ocenie Sądu powód nie przedłożył jednak żadnego wiarygodnego dokumentu z którego wynikałoby, że (...) nabył od (...) S.A. wierzytelność w stosunku do pozwanego. Strona powodowa nie załączyła umowy przelewu wierzytelności, z której wynikałoby w sposób niewątpliwy i bezsporny, że pierwotny wierzyciel sprzedał (...) wierzytelność w stosunku do pozwanego wynikające z zawartych umów pożyczek. Nie przedłożył żadnego dokumentu, który określałby jakie wierzytelności powstałe w przyszłości były przedmiotem umowy ramowej zawartej przez (...) S.A. z (...) w dniu 18 lipca 2003 roku. Samo oświadczenie wydane przez (...) o nabyciu przez ten podmiot od (...) S.A. wierzytelności w stosunku do pozwanej nie jest wiarygodnym dowodem pozwalającym stwierdzić, że doszło do skutecznego przelewu wierzytelności.

Stosownie natomiast do art. 232 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obowiązek wskazania dowodów obciąża przede wszystkim strony. Powyższy przepis wyraża zasadę kontradiktoryjności postępowania sądowego, z którą wiąże się przerzucenie na strony procesowe odpowiedzialności za wynik procesu cywilnego. W procesie ciężar dowodu stanowi wymaganie dostarczenia sądowi dowodów potwierdzających przytoczone fakty. To strona ma obowiązek wyraźnego powołania konkretnego środka dowodowego.

Z powyższych przyczyn uznając, że powód nie udowodnił by przysługiwała mu legitymacja do dochodzenia należności od pozwanego na mocy art. 720 k.c. powództwo zostało oddalone.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

S., dn. 12 stycznia 2018 roku